

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.343/2022/4.
A felperes:	felperes felperes címe
A felperes képviselője:	felperesi képviselő felperesi képviselő címe (eljáró kamarai jogtanácsos: jogtanácsos)
Az alperes:	alperes alperes címe
Az alperes képviselője:	alperest képviselő kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (7. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.702.993/2022/6.

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatja, a megállapított perköltség összegét 31.937 (harmincegyezer-kilencszázharminchét) forintra leszállítja, ezt meghaladóan az ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a peresített időszakban a szolgálati helyen - a munkaköri leírásai szerint város közigazgatási területe szolgálatteljesítési hellyel – előbb csoportvezetőként, majd főnyomozóként teljesített szolgálatot, emellett a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakban a város közigazgatási területére kiterjedő illetékességgel felállított régiós bizottságok munkájában vett részt, emiatt rendszeresen látott el más kerületi rendőrkapitányság illetékességi területén bünyügyi helyszínelést, szemlebizottságvezetői feladatokat. E többletfeladat-ellátással kapcsolatos megbízási díj megfizetése iránti szolgálati panaszát előljáró annak megalapozatlansága miatt elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2019. május 1. napjától 2022. május 31. napjáig terjedő időszakban 21 feladatellátással érintett hónapra 608.738 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. A megbízási díj mértékét az illetményalap 75 %-ban határozta meg. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) és (5) bekezdéseit jelölte meg. Perköltségét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 2. § (1) bekezdés a), 3. § (2) bekezdés a) és 4. § (1) bekezdése alapján a felperes és a képviselőt ellátó szakszervezet között létrejött megállapodás alapján a pertárgy értékének 7 %-ban (42.500 forint), továbbá tárgyalásonként 1.500 forint utazási, parkolási költségben kérte megállapítani.

[3] Az alperes védíratában a követelés jogalapjának hiányára hivatkozással a kereset elutasítását kérte. A kereseti követelésösszegezését is vitatta, azt legfeljebb a törvényi minimum, vagyis az illetményalap 50%-ban tartotta elfogadhatónak.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 608.738 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát, valamint 44.000 forint perköltséget. Ítéletét a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára és (5)-(6) bekezdéseire alapította. Rámutatott arra, hogy a felek a perben a tényállást egyezően adták elő abban a tekintetben, hogy a felperes mely rendőrkapitányságon teljesített szolgálatot, milyen beosztásban, továbbá a felek egymás előadásait elfogadták a konkrét feladatellátást illetően. A régiós szolgálatok kapcsán a Hszt. kógens rendelkezéseire utalva akként foglalt állást, hogy a szolgálati beosztás csak az adott kapitányság állománytáblázatával összefüggésben, az abban meghatározott munkakörök tekintetében értelmezhető; melyből az következik, hogy a régiós szolgálat ellátásával a felperes a szolgálati beosztásához nem tartozó feladatkört látott el. Mindezek okán a kereseti kérelem jogalapját a Hszt. 71.§ (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozottnak, a megbízási díjnak az illetményalap 75%-ban megjelölt mértékét a többletfeladatokkal arányban állónak találta. A pereszes alperest a közigazgatási

perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése szerint kötelezte a pernyertes felperes perköltségének viselésére.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[5] Az elsőfokú ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, melyben elsődlegesen annak megváltoztatásával a kereset elutasítását, másodlagosan az elsőfokú döntés megváltoztatásával a felperes javára megítélt perköltség 30.435 forintra leszállítását kérte. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást felderítette, a megfelelő jogszabályokat alkalmazta, de azokból téves következtetést vont le. Hivatkozott a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjának, (5) és (6) bekezdéseinek, továbbá a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet (a továbbiakban: 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet) 3. § (1) bekezdése, (2) bekezdés a) pontja és (6) bekezdése megsértésére. A védiratban foglaltakkal egyezően előadta, hogy a felperest előbb csoportvezetői, majd főnyomozói beosztásba kinevező, a szolgálati hely vezetője által kiadott állományparancsok a felperes szolgálatteljesítési helyeként városnév területét, míg a kinevezésekhez kapcsolódó munkaköri leírások munkavégzés helyeként városnév területét, illetve a állami szervezet területét határozták meg, ekként a felperes a munkaköri leírásban és a kinevezésben foglalt illetékességi területen látta el feladatait. A állami szervezet Bűnügyi Helyettese 01000/30743-31/2016. átírat a bűnügyi helyszíni szemlék időszerszerűségének szem előtt tartása érdekében azt a rendszert alakította ki, hogy a bizottságvezető és a technikus bizottságként együtt küldhető ki város négy blokkba sorolt kerületeiben. Ez a feladatmeghatározás a Hszt. 103. § (1) bekezdése szerinti szolgálati előjárói parancsnak minősül, amelynek a felperes köteles volt eleget tenni. Önmagában az a tény, hogy a helyszínelést a felperesnek nem a szolgálatteljesítési helyén - a szám kerületben -, hanem város más kerületében kell elvégezni, nem változtat a feladat minőségén, időigényességén és összetettségén. A Hszt., illetve más jogszabály nem tartalmaz kikötést arra vonatkozóan, hogy az adott munkakör meghatározása nem nyúlhat túl a szolgálati helyen; ezt a Hszt. 2. § 31. pontja is alátámasztja. A megítélt perköltség összegének leszállítását arra hivatkozással kérte, hogy az IM rendelet 4. § (2) bekezdése alapján a kamarai jogtanácsosi munkadíj összegének megállapításakor a 3. § (6) bekezdését alkalmazni kell, azonban a munkadíjnak az IM rendelet 3. § (2) bekezdésében foglalt, a pertárgyértékhez igazodó összegtől való eltérést a bíróság indokolni köteles, amelynek elsődleges szempontja az ügy bonyolultsága. Az ügy nem bonyolult, a felperes képviselője számos hasonló pert indított.

[6] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és az alperes másodfokú perköltségében marasztalását kérte, amelynek összegét 20.000 forintban jelölte meg. A keresetében foglaltakkal megegyező érvelése szerint a felperes munkaköre kizárólag a munkáltatója illetékességi területén értelmezhető, a felperes kinevezése a szolgálati hely állományában áll fenn, beosztása annak állománytáblázatában rögzített. A felperes feladatai a szolgálati helyhez köthetők, a munkaköri leírásban meghatározott feladatai nem nyúlhatnak túl a munkáltató feladat- és hatáskörén; ebből következően a régiós feladatok ellátása alapján a felperes megbízási díjra jogosult. A megítélt perköltség összegével kapcsolatban előadta, hogy az alperes az elsőfokú eljárásban a

perköltség összegét és annak alapjául szolgáló felperesi indokokat nem vitatta, így ezt a fellebbezésben már nem teheti meg.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[7] Az alperes fellebbezése - az alábbiak szerint - megalapozatlan.

[8] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Kp. 108. § (1) bekezdésében foglaltak alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor figyelembe vette, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és összepszerűséget az alperes fellebbezésében nem vitatta, ezáltal - a fellebbezés keretei között - a másodfokú bíróságnak abban az ügy érdemét érintő anyagi jogi kérdésben kellett állást foglalnia, hogy az elsőfokú bíróság jogszerű döntést hozott-e a felperes szemlebizottsági feladatellátásával összefüggésben. A jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az anyagi jogi döntését az irányadó és helyesen felhívott jogszabályi rendelkezésekre alapította, a jogi indokolásában megjelenő okfejtése – melyet a másodfokú bíróság oszt – helytálló. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[9] A állami szervezet Bűnügyi Helyettesének átiratában foglalt rendelkezések alapján a munkáltató állandó szemlebizottságokat állított fel, amelyhez kapcsolódó feladatok ellátásokra azonban a felperes kinevezése és munkaköri leírása nem terjedt ki, az alperes érvelése e körben nem foghatott helyt. Irreleváns az alperesi hivatkozás a Hszt. 103. § (1) bekezdésére, mivel a perben nem az volt a vitatott, hogy a felperes köteles-e eleget tenni a szolgálati előljárói parancsnak, hanem az, hogy a nem szolgálatteljesítési helyén, azaz a szám kerületben végzett szemlebizottsági feladatellátás után megilleti-e a felperest a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a többletfeladat ellátásért járó megbízási díj. Bár a felperes kinevezési okiratában és munkaköri leírásában a szolgálatteljesítési helye város területében került meghatározásra, ugyanakkor ezen megjelölés nem felel meg Hszt. 46.§ (4) bekezdésében és 2. § 31. pontjában foglalt kógens rendelkezéseknek. Változó szolgálatteljesítési helyre a Hszt. 46. § (4) bekezdése szerinti jogszerű állományparancsot az alperes a felperes vonatkozásában nem adott ki, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó, további illetékességi területre kiterjedő régiós szemlebizottsági feladatok többletfeladat ellátást eredményeztek.

[10] Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szolgálati beosztás az állománytáblához, az állománytábla pedig a rendvédelmi szerv szervezeti egységéhez - a felperes esetében a szolgálati helyéhez - kapcsolódik. A rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet szabályozását is figyelembe véve nem tartozik a szolgálati beosztáshoz az a feladat, amelyik az adott szervezeti egység állománytáblája szerinti valamely beosztásnak megfelelő feladatellátást

jelent ugyan, de a konkrét feladat az illetékességi szabályokat is figyelembe véve kívül esik a szervezet feladatkörén. Nem volt jelentősége ezért annak sem, hogy a felperes által a szolgálatteljesítés helyén kívül elvégzett helyszínelés változtatott-e a feladat minőségén, időigényességén és összetettségén.

[11] A bírói gyakorlat egységes abban, hogy ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen a beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, és annak ellentételezésére jogosult (BH2018. 259.). A hivatásos szolgálati jogviszonyban - egyezően más alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal - a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, és csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség (Kfv.VII.37.193/2020/8.). Amint arra a Kúria már több eseti döntésében is rámutatott, a kinevezési okiratban meghatározott beosztást meghaladó, azon túlmenő illetékességi területre kiterjedő régiós szemlebizottsági feladatok többletfeladat-ellátást eredményeznek, így ennek ellentételezéseként megbízási díj jár (Kf.VII.40.244/2020/4., Kf.VII.39.106/2021/6, Kf.III.45.120/2021/4.).

[12] A Kúria hasonló tényállás mellett, azonos jogkérdésben hozott Kf.III.45.083/2022/5. számú, közzétett döntésében azt is elvi élel mondta ki, hogy a munkáltató nem bővítheti szabadon a hivatásos állomány tagjának szolgálati beosztásához tartozó feladatait. A szolgálati beosztáshoz nem tartozó feladatkörnek minősül a munkáltató rendvédelmi szerv illetékességi körébe nem tartozó feladat ellátása akkor is, ha az a feladat - jellegét tekintve - azonos a hivatásos állomány tagjának beosztásába tartozó feladattal, amely döntés szintén az elsőfokú bíróság megalapozott álláspontját támasztja alá, és amely állásponttól a másodfokú bíróság sem kívánt eltérni.

[13] Az elsőfokú eljárásban a pernyertes felperest a szakszervezet nevében eljáró kamarai jogtanácsos képviselte, esetében az IM rendelet 4. § (1) bekezdése volt irányadó, amely alapján kamarai jogtanácsosi költségként az IM rendelet 3. §-a szerinti munkadíj, valamint a képviselő ellátásával összefüggésben felmerült indokolt készkiadások együttes összegét lehetett felszámítani, azzal, hogy a munkadíj megállapítása során alkalmazni lehet a 3. § (6) bekezdés második fordulátát, vagyis a munkadíj összegét a bíróság - indokolási kötelezettség mellett - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegtől eltérően, magasabb összegben állapíthatja meg.

[14] Az elsőfokú bíróság ítélete olyan, jogszabályhellyel alátámasztott indokolás nem tartalmazott, hogy az ügy bonyolultsága miatt - a (2)-(5) bekezdésben meghatározott összegtől eltérően - magasabb összegben állapítja meg a munkadíj összegét. Ennélfogva a jogtanácsosi munkadíj összegét az IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint, 608.738.forint pertárgyérték alapján kellett számítani, amely annak 5%-a, azaz 30.437 forint. A jogi képviselő tárgyalásokon való megjelenésének költségét (1.500 forint) is figyelembe véve a jogszerűen megállapítható elsőfokú perköltség 31.937 forint, amelyre a másodfokú bíróság annak összegét leszállította.

[15] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A pereszes alperes a Kp. 35. §-a alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint az IM rendelet 4. § (1) bekezdés a) pontja, 3. § (5) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez (608.738 forint) igazodó és a jogi képviselő által kifejtett érdemi munkával arányosan számított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[17] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 96. § (1) bekezdés b) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[18] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[19] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2023. június 14.

dr. Szőke Mária s.k.	dr. Németh Andrea s.k.	dr. Bendli Attila József s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró